

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-9/18-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz višu sudsku savjetnicu Veseljku Kos, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Ministarstva zaštite okoliša i energetike, Z., kojeg zastupa I. V., dipl. iur., protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Z., radi poništenja rješenja o ostvarivanju prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 25. siječnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Poništava se rješenje Povjerenice za informiranje: KLASA: UP/II-008-07/17-01/1018, URBROJ: 401-01/04-17-2 od 4. prosinca 2017. te se predmet vraća na ponovni postupak.

Odbija se žalba G. R. izjavljena protiv rješenja Ministarstva zaštite okoliša i energetike KLASA: UP/I-008-01/17-03/22, URBROJ: 517-04-17-1 od 13. listopada 2017. kao neosnovana.“

Obrazloženje

Tužitelj je rješenjem od 13. listopada 2017. odbio zahtjev korisnika G. R. kojim su zatražena mišljenja Uprave za zaštitu prirode KLASA: 612-07/16-59/362, URBROJ: 517-07-1-1-2-17-4 od 31. siječnja 2017., KLASA: 612-07/16-59/362, URBROJ: 517-07-1-1-2-17-4 od 29. ožujka 2017. i KLASA: 612-07/16-59/362, URBROJ: 517-07-1-1-2-17-13 od 21. srpnja 2017. (dalje u tekstu: Mišljenja). Protiv tog rješenja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik osporavanim rješenjem usvojio i poništio tužiteljevo rješenje i odobrio korisniku pristup zatraženim Mišljenjima.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja i odbijanje korisnikove žalbe izjavljene protiv prvostupanjskog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi tvrdi da su zatraženi dokumenti dijelovi spisa predmeta na temelju kojeg je između ostalog doneseno rješenje o potrebi procjene utjecaja na okoliš i da ne predstavljaju informaciju o okolišu već interno mišljenje Uprave za zaštitu prirode kao ustrojstvene jedinice Ministarstva.

Tužitelj tvrdi da predmetno mišljenje ne predstavlja informaciju o okolišu iz članka 4. stavka 1. točke 10. Zakona o zaštiti okoliša („Narodne novine“ 80/13., 153/13 i 78/15.) već da ta točka

predstavlja definiciju informacije o oklišu koja je razrađena u članku 156. Zakona. Tvrdi da tuženik pogrešno smatra da u predmetnom slučaju preteže javni interes jer Mišljenje ne predstavlja takvu informaciju te da je tuženik dokument „mišljenje“ zamijenio s „elaboratom zaštite okoliša“ u kojem su navedene sve sastavnice okoliša. Predlaže poništiti tuženikovo rješenje i odbiti žalbu kao neosnovanu.

Tuženik se u odgovoru na tužbu poziva na praksu ovog suda i nejasno mu je zašto tužitelj tvrdi da navedena informacija ne predstavlja informaciju o okolišu iz članka 4. stavka 1. točke 10. Zakona o zaštiti okoliša obzirom na jasnu i nedvosmislenu odredbu članka 24. Zakona o zaštiti prirode („Narodne novine“ 80/13.) prema kojoj je ocjena prihvatljivosti za ekološku mrežu postupak kojim se ocjenjuje utjecaj plana, programa i zahvata na ekološku mrežu. Navodi da članak 156. Zakona o zaštiti okoliša primjerice navodi koje su informacije o okolišu tijela javne vlasti dužna javno objavljivati, što svakako ne znači da su informacije o okolišu samo informacije navedene u tom članku Zakona. Poziva se na članak 154. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15., dalje u tekstu: ZPPI) te zaključuje da se na sva pitanja koja nisu izričito regulirana odredbama Zakona o zaštiti okoliša primjenjuje ZPPI.

Tuženik navodi da nije jasno što bi predstavljalo temelj za odlučivanje ako ne bi postojala obveza provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, koji je proveden u žalbenom postupku te je utvrđeno da za predmetne informacije postoji javni interes tim više što se radi o projektu koji utječe na okoliš koji kao dobro uživa posebnu zaštitu. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a), sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz spisa proizlazi da je G. R. od tužitelja zatražio određena mišljenja s kojim zahtjevom je prvostupanjskim rješenjem odbijen pozivom na odredbu članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a te članka 158. stavka 1. točke 5. i članka 158. stavka 5. Zakona o zaštiti okoliša.

Protiv tog rješenja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik usvojio te poništio tužiteljevo rješenje i odlučio da se korisniku odobrava pristup zatraženim informacijama.

Po ocjeni ovog suda pravilno je tuženik poništio tužiteljevo rješenje i dopustio korisniku pristup traženim informacijama.

Odredbom članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a je propisano da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji u ostalim slučajevima određenim zakonom.

Člankom 158. stavka 1. točke 5. Zakona o zaštiti okoliša propisana je mogućnost davanja informacije o okolišu kada se informacija odnosi na dokumente i aktivnosti vezano za unutarnju komunikaciju tijela javne vlasti, a glede izvršavanja zadaća iz djelokruga tijela, a članak 158. stavak 5. istog zakona propisuje da obvezu provođenja testa razmjernosti samo u određenim slučajevima navedenim u odredbi stavka 3. istog članka.

Pravilno je tuženik ocijenio da u predmetnom slučaju prevladava javni interes u odnosu na razloge iz kojih tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji koji su propisani odredbom članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a. Pravilno je ocijenjeno da javnost ima pravo biti upoznata s eventualnim utjecajem projekta na okoliš koji kao dobro uživa posebnu zaštitu.

Slijedom navedenog tuženik je pravilno ocijenio da je dopušteno i na zakonu utemeljeno omogućiti pristup zatraženoj informaciji, uz razložno obrazloženje s koji je ovaj sud u cijelosti suglasan.

Uz navedeno valja dodati da je u identičnoj situaciji ovaj sud već zauzeo isto stajalište.

S obzirom na sve navedeno, tuženik je pravilno primijenio odredbe Zakona o pravu na

pristup informacijama i Zakona o zaštiti okoliša, stoga je Sud, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 25. siječnja 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.